

tra - la - la

n. D. 174; 8. IX 74.

PERUZOVIĆ, ĐORĐI

— Već duže vrijeme možda najaktivniji splitski pjevač zabavne glazbe. Koliko znam, na sceni djeluje već prilično, ali je tek zahvaljujući nekim recentnim festivalskim sudjelovanjima (i pobjedama) učvrstio svoje pozicije u širim razmjerima.

Vidite, Peruzović spada u krug pjevača koji dobro znaju čime se i kako bave, pa osim najosnovnijih artističko-zabavlačkih ambicija nemaju namjeru proglasiti se važnijim negoli doista jesu. Na našoj estradi ovakvih egzemplara nije preveliki broj: zabavna glazba u nas se još uvijek izuzetno rijetko shvaća kao običan posao. Ako pjevaš ili sviraš, onda kao da moraš pod svaku cijenu okusiti slastice sa sporednih trpeza, makar ničim ne pokazuješ da si gurman, pa čak ni da si gladan. Drugim riječima, u profesiju se ulaže vrlo malo, a očekuje izuzetno mnogo. Zar ljudi ne bi mogli ustvrditi: „U redu, dobio sam koliko mogu i koliko želim!” pa mirno pjevati kao što drugi pišu, kopaju, šiju, tešu itd.?

Želim zapravo reći: Đorđi Peruzović nije izuzetan pjevač, ali on to vjerojatno zna, pa svoj posao obavlja korektno i profesionalno. Sumnjam da je ikome na putu i da ga u bilo kojem smislu možemo optužiti zbog ovog ili onog delikta prema pjesmi.

Inače, rečeni Peruzović ima raspoznatljiv timbar koji, osim što se može izdvojiti, naginje prema „croonerskom” tipu vokala (u smislu Deana Martina — a ako se ne varam, Peruzović je jednom i snimio „Everybody Loves Somebody”). Snimio je i jedan album — kojega standardi potpuno odgovaraju svemu što sam do sada rekao o njegovu autoru.

PETROVIĆ, BOŠKO

Đorđi Peruzović

– Mnogi će se sada začuditi: „Kakve veze ima jedan džezist sa „tra-la-la“? . Pa i nema velike, osim što Boško, zahvaljujući svome već poznatom smislu za humor, znade postaviti niz duhovitih primjedaba na račun naših festivalskih zvijezda. Međutim, druga stvar: jugoslavenska džez-scena toliko je ukliještena šlagerском muzikom, da njezini (rijetki) sudionici jednostavno ne uspijevaju egzistirati izvan konteksta standardnih zabavno-glazbenih zbivanja. Doslovno svi domaći džez-glazbenici na ovaj ili onaj način (kao instrumentalisti – članovi velikih RTV-orkestrara, skladatelji ili aranžeri) imaju veze s mnogo banalnijim muzičkim tokovima. Petrović se pak distancirao koliko je to moguće, posebno u zadnju godinu-dvije, pa mirne duše možemo reći da jedini među svojim kolegama živi isključivo od džeza.

Da bi to postigao, trebalo mu je podosta vremena. Već gotovo dvadesetak godina nalazi se on u najtješnjem dodiru s džez-glazbom: najprije kao učenik, a potom kao učitelj. U različitim sastavima (Plesni orkestar RTV Zagreb, Zagrebački džez kvartet/kvintet, „B. P. Convention“, „Nonconvertible All Stars“), te s mnoštvom domaćih (Prohaska, Glojnarčić, Kajfeš, Remeta, Fidri, Kelemen, Depolo, Dičić ...) i stranih (Farmer, L. Wright, S. Hampton, S. Getz, J. Lewis ...) muzičara, gradio je Boško „u mukama rođen“ Petrović svoje osebuine konture glazbenika i čovjeka, kojemu džez u jednakoj mjeri predstavlja zaštitni znak, životnu filozofiju i smisao (umjetničkog) rada.

Prema tome, on je dio jugoslavenske popularne glazbene scene, a ako ste baš znatiželjni, pa pod svaku cijenu želite doznati makar jednu Boškovu vezu s „tra-la-la“, onda se nemojte i suviše truditi da je pronađete: ja ću vam pomoći! Sjećate li se „Suze liju plave oči“ u izvedbi I. Serfezija? E, pa na toj snimci Boško svira marimbu (iz porodice vibrafona).

45
174

IZLOG

PLOČA

8. 11
74

**2LP „BOOM FESTIVAL 1974” –
RAZNI IZVOĐAČI
„JUGOTON” LSY 65003**

Nakon mnogo porođajnih muka (vezanih uz već poznate, sasvim nepotrebne skandale oko ovogodišnjeg, trećega jugoslavenskog pop „Boom” festivala, održanog u ljubljanskom „Tivoliju”), konačno se, s dosta zakašnjenja, pojavio tradicionalno dvostruki album, koji sadrži selekciju koncertnih snimki. Zastupljeno je 14 izvođača iz raznih krajeva zemlje, u rasponu od vrlo poznatih do vrlo malo poznatih.

I dok su prošlogodišnje snimke s ploče ostavile mnogo povoljniji dojam od onoga što se čulo prilikom koncertnih nastupa, sada situacija izgleda sasvim drugačija. „Boom 74” djelovao je na licu mjesta kao napredak jugoslavenske pop-glazbe, ali ovaj nas album umnogome prizemljuje i ponovno navodi na konstataciju da jugoslavenskoj pop-sceni baš ne cvjetaju ruže. Ovakvu pomisao možda potencira i činjenica da je tonska realizacija znatno lošija od prošlogodišnje.

Treba li potražiti najveće razočaranje, onda bih ga pronašao u najvećoj festivalskoj atrakciji: pop-selekciji „Boom 74”, sastavljenoj od poznatih imena, koja su sudjelovala na snimanju albuma Popa Asanovića „Majko zemljo”. Bilo je doista atraktivno i nezaboravno vidjeti na istoj

pozornici sve te ljude, predvođene maestrom M. Prohaskom, no na ploči oni teško da zvuče kao reprezentativna grupa – makar, objektivno, u usporedbi s drugima posjeduju primjetljivo bolji standard izvedbe. Ipak, snimke „selekcije” uključuju i najbolji trenutak ovog kompleta: vokal Janeza Bončine u skladbi „Ostavi trag” (original J. Lisac).

Evo tko još sudjeluje: „Cvrčak i mrav”, „Bumerang”, „Zenit”, „Sunce”, I. Percl, „Grupa 220”, „S vremena na vreme”, T. Domicelj, „Bijelo dugme”, „Jutro”, „Hobo”, „Prošlo vrijeme” i „7 svetlosnih let”.

Ocjena: 6

D. V.